

Sygn. akt III Kow.1133/16pr

POSTANOWIENIE

Dnia 20.12.2016r.

Sąd Okręgowy w S. Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO w S. Witold Galewski

Protokolant st. sekretarz sądowy Daria Staroń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w C. – Grażyny Dzióbkowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Areszcie Śledczym w C. - Oddział Zewnętrzny w C. wniosku **skazanej** o udzielenie jej przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§1kkw w zw. z art.150§1 i 2kkw

oraz

na podstawie art.153§2kkw

p o s t a n o w i ł:

1. odmówić **skazanej K. E. c. J.** udzielenia przerwy w odbywaniu kar: roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 10.04.2014r., sygn. akt II K 1788/13; 2 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 25.09.2015r., sygn. akt II K 1463/12; roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 10.12.2014r., sygn. akt II K 478/14 pkt wł. I;
2. zwolnić skazaną od kosztów sądowych i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazana K. E. złożyła do Sądu wnioski o udzielenie jej przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności wskazując, na swoją trudną sytuację zdrowotną jednocześnie dodając, że posiada skierowanie na Oddział Neurochirurgii Szpitala w S. na operację kręgosłupa oraz dyskopatii mięśniowej po wypadku. Będąc na wolności, skazana zamierza również zapewnić osobiste wsparcie schorowanej matce.

Wniosek nie jest zasadny.

Zgodnie z treścią art.153§1kkw Sąd, z uwagi na stan zdrowia udziela przerwy w karze jeżeli zachodzi wypadek choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie kary pozbawienia wolności. Należy jednak w tym miejscu dodać, że stwierdzenie u skazanej ciężkiej choroby nie stanowi podstawy do udzielenia jej przerwy w karze. Wykazanie u skazanej ciężkiej choroby musi natomiast łączyć się z ustaleniem, że niemożliwe jest wykonanie w stosunku do skazanej kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, albowiem może to stanowić zagrożenie dla życia lub zdrowia skazanej albo spowodować dla jej zdrowia poważne niebezpieczeństwo.

Jak wynika z opinii o stanie zdrowia skazanej z dnia 14.07.2016r. sporządzonej przez Kierownika Ambulatorium z Izbą Chorych AŚ K., rozpoznano u K. E. T90.8: następstwa innych określonych urazów głowy.

Ustalono, że skazana od 22.06.2016r. przebywała w Areszcie Śledczym w K.. W styczniu 2015r. doznała urazu głowy w wyniku wypadku. Posiada wypis z Kliniki Neurologii w P., gdzie rozpoznano u niej liczne rany głowy. Nadto,

skazana miała wykonane badanie TK, które wykazało u niej krwiak pourazowy prawej części skroniowej głowy. Krwiak usunięto.

Skazana nie posiada pełnej dokumentacji lekarskiej. Brak jest wypisu z Oddziału Chirurgii, brak rezonansu magnetycznego kręgosłupa. Jest zarejestrowana do lekarza neurochirurga w S., w październiku 2016r.

Lekarz więzienny uznał, że skazana jest w dobrym stanie funkcjonalnym i może być leczona w warunkach więziennych.

Skazana została przetransportowana do Aresztu Śledczego w C.. Z nadesłanej przez lekarza więziennego AŚ C. tutejszemu Sądowi opinii lekarskiej z dnia 6.09.2016r. wynika, że skazana została poddana badaniu wstępnemu. W jego wyniku ustalono, że w styczniu 2015 roku w efekcie wypadku komunikacyjnego doznała urazu głowy. W związku z tym, miała wykonane badanie tomograficzne, które ujawniło u niej krwiaka pourazowego prawej części skroniowej głowy - krwiak ewakuowano.

Skazana przedstawiła kserokopię karty informacyjnej leczenia szpitalnego, jednak jej treść wzbudził u wątpliwości merytoryczne. Poza tym, skazana nie zrealizowała zaleceń lekarskich a mianowicie, nie zgłosiła się do Poradni Neurologicznej, nie zgłosiła się do Kliniki Ortopedii oraz nie wykonała rezonansu magnetycznego kręgosłupa.

Jak wynika z dostarczonej dokumentacji medycznej, skazana w dniu 17.06.2016r. była konsultowana psychiatrycznie i została skierowana do szpitala psychiatrycznego. Jednak, do wymienionej placówki nie zgłosiła się. Dodatkowo, w dniu 17.06.2016r. skazana odbyła konsultację u lekarza specjalisty z zakresu chirurgii i ortopedii, który skierował ją do Poradni Neurochirurgicznej w S. celem przeprowadzenia konsultacji specjalistycznej, a nie jak podaje skazana w swoim wniosku, celem przeprowadzenia zabiegu operacyjnego kręgosłupa. Ustalono termin konsultacji na dzień 31.10.2016r.

Nadto, skazana już w czasie odbywania kary w Areszcie Śledczym w K., w dniu 27.06.2016r. była konsultowana psychiatrycznie. Jak wynika z dokumentacji medycznej, lekarz psychiatra nie stwierdził u niej konieczności hospitalizacji, a jedynie zalecił 30 - dniową farmakoterapię. Z uwagi na zgłaszane dolegliwości bólowe kręgosłupa, skazana otrzymuje doraźnie leki przeciwbólowe.

Z opinii uzupełniającej o stanie zdrowia skazanej z dnia 22.11.2016r. wynika, że skazana w dniu 25.10.2016r. miała wykonane zdjęcie RTG kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i w dniu 31.10.2016r. poddana została zaplanowanej konsultacji neurochirurgicznej w Poradni Neurochirurgicznej Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego w S..

Konsultujący lekarz specjalista, na podstawie całości obrazu klinicznego nie stwierdził istotnych odchyłeń i w związku z tym, również nie wskazał na konieczność podjęcia interwencji neurochirurgicznej (zabiegu operacyjnego).

Nadto lekarz więzienny dodał, że aktualnie u skazanej nie stwierdza się okoliczności zdrowotnych uniemożliwiających wykonywanie wobec niej kary pozbawienia wolności.

Uczestniczący w posiedzeniu Sądu w dniu 24.11.2016r. lekarz więzienny stwierdził, że swoje stanowisko odnośnie stanu zdrowia skazanej opiera wyłącznie na dokumentacji jaką skazana dostarczyła. Dodał, że skazaną przyjęto na oddział w związku z wypadkiem komunikacyjnym. Karta informacyjna leczenia szpitalnego budzi wątpliwości ze względu na nieporządek w opisie przebiegu leczenia. Lekarze wcześniej opiniowali zdrowie skazanej co nie przekreśla faktu, że zabieg został wykonany. Odnośnie samego urazu głowy w trakcie pobytu skazanej w areszcie śledczym to lekarz potwierdza, że skazana nie zgłaszała żadnych skarg co do głowy. Skargi jej dotyczą dolegliwości kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym. Skazana zgłasza tylko bóle kręgosłupa. Jednocześnie lekarz więzienny stwierdził, że jeśli chodzi o głowę to jego zdaniem, sprawa jest wyjaśniona. Po ewakuacji krwiaka skazana nie skarży się na dolegliwości które mogłyby sugerować że w głowie zachodzą jakieś zmiany. Skazana skarży się tylko na dolegliwości kręgosłupa. Miała też wykonane badanie które nie wykazało, aby doszło do popękania kręgosłupa tylko zachodzi niewielkie skrzywienie. Gdyby natomiast były zmiany po złamaniu kręgosłupa stare, czy świeże to byłyby to widoczne na zdjęciu.

Na pytanie obrońcy skazanej lekarz dalej oświadczył, że swoją opinię wydał po konsultacji ogólnej. Wskazał, iż należy skupić uwagę na kręgosłupie. Przed konsultacją w dniu 25.10.2016r. wykonano skazanej zdjęcie RTG kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego aby konsultant miał świeży pogląd zmian jakie mogą tam zachodzić. Radiolog opisał zdjęcie jako niewielkie skrzywienie w okolicy lędźwiowej. Skazana skarży się na bóle w okolicy lędźwiowej, wiążąc to z przebyłym wypadkiem. Lekarz podniósł, iż nie stwierdza się odchyień od prawidłowości. Zdjęcie RTG bez patologii i w tym zakresie pozostaje leczenie zachowawcze. Dodał, że jeśli stan zdrowia skazanej się pogorszy to będzie trzeba zalecić zabiegi rehabilitacyjne. Gdy zaistnieje taka konieczność, leczenia można wykonać w placówkach zakładowych, np. w Areszcie Śledczym w B., czy w Areszcie Śledczym w Ł.. Obecnie, nie ma takiej potrzeby, a skazana ma zalecane leki od początku w formie doraźnej i otrzymuje je wówczas gdy występują dolegliwości bólowe. W ocenie lekarza więziennego, skazana ma zapewnioną należytą opiekę medyczną a pobyt w zakładzie karnym nie stanowi zagrożenia dla jej życia i nie stanowi poważnego niebezpieczeństwa dla jej zdrowia.

Z przedmiotowych opinii wynika, że skazana w czasie odbywania kary skarży się na dolegliwości bólowe kręgosłupa i w związku z tym otrzymuje niezbędne leki. Nie stwierdzono natomiast u niej chorób o przebiegu przewlekłym lub tych, które mogłyby stwarzać zagrożenie dla życia skazanej lub spowodować dla jej zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Zdaniem lekarza więziennego skazana może być leczona w zakładzie karnym. Skoro więc ustalono, że zdrowie i życie skazanej nie jest zagrożone odbywaniem kary to nie ma powodów, by przerwać jej odbywanie kary.

Powyższe okoliczności dowodzą tego, w ocenie Sądu Penitencjarnego, że skazana w czasie pobytu w warunkach izolacji ma zapewnioną niezbędną opiekę medyczną, w tym również poddawana jest specjalistycznym badaniom lekarskim i konsultacjom. W przypadku zaistnienia potrzeby skazana może być bezwzględnie konsultowana i leczona przez lekarzy z wolnościowej służby zdrowia.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w postanowieniu z dnia 18.01.2006r. w sprawie II AKzw 871/05, ciężka choroba w rozumieniu art.150§1 i 2 k.k.w. przepisu to "taka ciężka choroba, która uniemożliwia wykonanie kary, to znaczy może zagrozić życiu skazanej lub spowodować dla jej zdrowia poważne niebezpieczeństwo w wypadku osadzenia jej w zakładzie karnym".

Jest więc bezspornym, że taka sytuacja nie ma miejsca w rozpoznawanej sprawie, a co za tym idzie pobyt skazanej na wolności celem podjęcia specjalistycznego leczenia, w tym również poddania się operacji neurochirurgicznej kręgosłupa, nie jest zasadny.

Nadmienić trzeba, że w przypadku zaistnienia okoliczności uzasadniających udzielenie skazanej przerwy ze względów zdrowotnych Sąd penitencjarny może w każdym czasie udzielić przerwy z urzędu po otrzymaniu stosownego świadectwa lekarskiego lub wniosku dyrektora zakładu karnego o udzielenie skazanej przerwy w karze.

Odnosząc się natomiast do sytuacji rodzinnej skazanej to, jak wynika z załączonego do akt niniejszej sprawy wywiadu środowiskowego z dnia 9.09.2016r. jest ona stabilna i nie wymaga jej pobytu na wolności.

Matka skazanej A. E. (1) zamieszkuje w L., przy ul. (...). Zajmuje tam lokal składający się z 3 pokoi, kuchni i łazienki, w którym panujące warunki socjalno-bytowe są dobre i umożliwiają jej prawidłową egzystencję. Świadczą o tym ustalenia kuratora z których wynika, że wymieniona ma zapewnione „odpowiednie warunki mieszkaniowe”. W tym więc zakresie, obecność skazanej na wolności, nie jest konieczna.

Ustalono, że matka skazanej jest emerytką. Z tego więc względu pobiera stały dochód w postaci świadczenia emerytalnego wypłacanego w kwocie (...)miesięcznie. Istotne w sprawie jest również to, że matka skazanej nie korzysta ze wsparcia Opieki Społecznej, nie ma też potrzeby korzystania z pomocy najbliższych, a poza tym jeszcze pomagała finansowo córce, gdyż ta nie miała stałego zatrudnienia a jedynie podejmowała się prac dorywczych. Okoliczności te zdaniem Sądu

niewątpliwie czynią pobyt skazanej na wolności, celem zapewnienia matce pomocy finansowej, niecelowy.

Skazana we wniosku wskazała, że podczas pobytu na wolności chciałaby pomóc matce, z uwagi na jej trudną sytuację zdrowotną.

Z wywiadu środowiskowego kuratora wynika, że matka skazanej jest osobą schorowaną. Jednak, mimo podeszłego wieku i problemów zdrowotnych „jest osobą w miarę samodzielną, która obecnie radzi sobie w wykonywaniu codziennych obowiązków”. To oznacza, że również i w tym zakresie osobista pomoc ze strony skazanej nie jest zasadna zwłaszcza jeśli uwzględni się fakt, że matka jej nie wyraża zgody na to, aby skazana mogła z nią zamieszkać po opuszczeniu zakładu karnego.

Jednocześnie zauważyć trzeba, że skazana nie jest jedyną osobą która mogłaby pomóc matce w codziennych sprawach bowiem na wolności pozostaje jeszcze jej brat który jak ustalił kurator, mimo iż zamieszkuje w miejscowości oddalonej od L. o około 20 km „przynajmniej raz w tygodniu odwiedza siostrę” a poza tym odwiedza ją również „jedna z zaprzyjaźnionych sąsiadek”

Nie można pominąć również tego, że matka skazanej może w każdym czasie ponownie zwrócić się o udzielenie właściwej pomocy do miejscowej opieki społecznej. Pomoc może być udzielona w postaci zasiłku stałego, okresowego, celowego lub usług opiekuńczych. Usługi opiekuńcze obejmują pomoc w zaspokajaniu codziennych potrzeb życiowych, opiekę higieniczną, zaleconą przez lekarza, pielęgnację oraz, w miarę możliwości, zapewnienie kontaktów z otoczeniem. Realizacja tej pomocy może nastąpić w postaci w postaci wizyt np. pielęgniarki środowiskowej lub odpowiedniego pracownika socjalnego.

Przypomnieć należy, że z wywiadu kuratora z dnia 27.11.2015r. (k.28-29) wynika, iż matka skazanej w 2015r. otrzymywała emeryturę w kwocie (...)a przy tym korzystała w MOPS w L. z płatnej opieki z tym że z tej formy pomocy w sierpniu 2015r. zrezygnowała. Wysokość opłaty pomocy uzależniona jest od dochodu i z reguły oscyluje wokół kilku złotych za godzinę pobytu właściwego pracownika socjalnego.

W dniu 18.11.2016r. skazana nadesłała zaświadczenie lekarskie z dnia 15.11.2016r. z którego wynika, że lekarz badający stwierdził u matki skazanej zaburzenia pamięci, nadciśnienie tętnicze oraz wymóg opieki ze strony osób drugich.

Stwierdzić należy, że wskazany dowód nie zmienia oceny, iż matka skazanej mimo stwierdzonych dolegliwości może należycie samodzielnie funkcjonować i nie wymaga osobistej opieki ze strony skazanej. Przypomnieć trzeba, że matka skazanej ma 83 lata a zatem zaburzenia pamięci są typowym zjawiskiem w tym wieku.

Nadto, z wywiadu przeprowadzonego w nieodległym okresie czasu tj. w dniu 9.09.2016r. wynika, że kurator nie stwierdził, iż stan zdrowia matki skazanej budzi poważne zastrzeżenia skutkujące koniecznością sprawowania nad nią osobistej opieki przez skazaną. Gdyby kurator dostrzegł że matka skazanej z uwagi np. na postępującą demencję nie mogła prawidłowo funkcjonować miałby obowiązek powiadomić bezzwłocznie miejscową opiekę społeczną.

Istotne w sprawie jest to, że w rozmowie z kuratorem matka zastrzegła, iż skazana będąc na przerwie nie będzie mogła z nią zamieszkać. To oznacza, że A. E. (1) nie oczekuje osobistej a przy tym permanentnej pomocy ze strony skazanej.

W ocenie Sądu data sporządzenia omawianego świadectwa lekarskiego wskazuje że zostało sporządzone wyłącznie na użytek przedmiotowej sprawy. Problemy z demencją nie pojawiają się nagle a obserwować je można w odpowiednio długim okresie czasu.

W toku posiedzenia Sądu w dniu 24.11.2016r. skazana podniosła, że nie ma pieniędzy na opiekę dla matki, która jest sama i korzysta tylko z pomocy sąsiadów. Dodała, że matka jest emerytką a nadto chciałaby umieścić ją w Domu Seniora „(...)”.

Nadesłany tutejszemu Sądowi wywiad kuratora z dnia 6.12.2016r. potwierdza, że matka skazanej A. E. (1) jest emerytką i pobiera świadczenie w kwocie około (...). Mimo wieku i stanu zdrowia, wymieniona z trudem jednak radzi sobie w codziennych czynnościach związanych z utrzymaniem domu. Stara się być osobą samodzielną. Jednak, w razie zaistnienia potrzeby może liczyć na pomoc ze strony swojego brata A. F.. Może także liczyć na pomoc ze strony A. D.. Stąd też, pobyt skazanej na wolności celem opieki nad matką, nie jest celowy. Brat i wnuczka wymienionej mogą zwrócić się do miejscowej opieki społecznej o objęcie A. E. (2) odpowiednią pomocą. Fakt odmowy skorzystania z pomocy opieki społecznej nie jest zrozumiały i nie może być podstawą do niejako wymuszenia udzielenia przerwy w karze. Przypomnieć trzeba, że nieodległego wywiadu kuratora wynika że matką skazanej nie chce z nią mieszkać i nie oczekuje pomocy. Nie można zasadnie przyjąć że matka skazanej pozostaje bez należytej opieki i jedyną osobą która może się nią zaopiekować jest wyłącznie skazana. Nie można wykluczyć, że zmieniona sytuacja rodzinna opisana w wywiadzie z dnia 6.12.2016r. powstała na użytek przedmiotowej sprawy.

Wskazać należy, że z pisma z dnia 15.12.2016r. Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w L. wynika, że pracownik socjalny nawiązał kontakt z bratem A. P. A. F., który stwierdził, że w/w pomoc udzielają członkowie rodziny tj. bracia oraz wnuczka, a także wynajęta pielęgniarka. Nadto Pani A. E. (1) zrezygnowała w 2015r. z pomocy środowiskowej tutejszego Mops-u.

Zatem, Sąd penitencjarny nie podziela również stanowiska skazanej i obrońcy, że jej pobyt na wolności jest uzasadniony koniecznością sprawowania osobistej opieki nad synem. Skazana jest matką skazana ma 6 letniego syna, który choruje na serca i nad którym dotychczas sprawowała opiekę. Podczas pobytu skazanej w warunkach izolacji więziennej początkowo nad dzieckiem sprawowała jej matka A. E. (1).

Obecnie, jak wynika z ustaleń kuratora z dnia 9.09.2016r. dziecko przebywa u jej najstarszej córki A. D. która zamieszkuje w miejscowości L., pow. W.. Sytuacja materialna córki skazanej jest stabilna. Aktualnie, przed Sądem Rejonowym wL.III Wydział Rodzinny toczy się postępowanie w sprawie Nsm 248/16 o ustanowienie A. D. rodziną zastępczą dla brata.

W dniu 22.11.2016r. ustalono, że sprawa w tym przedmiocie została odroczone na dzień 26.01.2017r. a na czas toczącego się postępowania dziecko umieszczono w rodzinie zastępczej. Z wywiadu kuratora wynika, że A. D. nie wyraża zgody na zamieszkanie skazanej w jej domu. Wskazać należy, że wniosek skazanej w zakresie sprawowania opieki nad chorym 6 letnim synem nie jest zasadny.

W tym miejscu wskazać trzeba na postanowienie z dnia 15.06.2011r. SA w Lublinie sygn. I AKzw 540/11 z którego wynika między innymi że „Członkowie rodziny skazanej są zobowiązani do podjęcia wzmoczonego wysiłku w celu zapewnienia sobie podstawowych warunków egzystencji bez jej pomocy. Dopiero w wypadku, kiedy nie jest to możliwe, a jednocześnie ich sytuacja jest na tyle trudna, że zagrożony jest ich byt, uzasadnione jest rozważenie możliwości zastosowania wobec skazanej instytucji przerwy w karze, o ile oczywiście obecność skazanej na wolności może prowadzić do poprawy sytuacji jej najbliższych”.

Przypomnieć również trzeba, że skazana na wolności nie zachowywała się poprawnie, wielokrotnie bowiem wchodziła w konflikt z prawem. O nagannej postawie skazanej na wolności świadczą liczne skazania.

Z informacji (...) wynika, że skazana w latach 1997-2006 była 14 razy karana. Wobec skazanej 5-krotnie orzekano kary pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Jednak, z uwagi na niewłaściwe zachowanie skazanej w okresie próby, w konsekwencji zarządzano ich wykonanie. Również, skazana korzystała z warunkowego zwolnienia, które zostało jej odwołane (vide: postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30.03.2006r.) W tej sytuacji, należy stwierdzić, że skazana jest osobą wyjątkowo niepoprawną i nie potrafiła docenić zastosowanych wobec niej środków związanych z poddaniem jej próbie.

W tym miejscu należy się odwołać do postanowienia z dnia 12 grudnia 2007 r. Sądu Apelacyjnego w Lublinie II AKZw 939/07 z którego wynika, że osadzenie celem odbycia kary pozbawienia wolności zawsze wywołuje pewne ujemne konsekwencje dla rodziny skazanej. Nie można jednak zapomnieć, iż są to naturalne konsekwencje izolacji więziennej. Osoba popełniająca przestępstwa musi liczyć się z tym, że będzie musiała ponieść za swoje czyny przewidzianą prawem karę, która może stanowić dolegliwość nie tylko dla niej, ale również dla jej rodziny.

Przy rozpoznawaniu wniosku o udzielenie przerwy w wykonaniu kary Sąd penitencjarny powinien oczywiście zbadać, czy skazana rokuje wykorzystanie przerwy zgodnie z jej deklarowanym celem.

Jak wynika z opinii Dyrektora AŚ C. z dnia 12.09.2016r. skazana odbywa karę pozbawienia wolności za szereg przestępstw, w szczególności skierowanych przeciwko mieniu z art.279§1kk w zw. z art.64§1kk, art.278§1kk, art.278§5kk, w zw. z art.64§2kk. To dowodzi, że skazana jest sprawczynią zdemoralizowaną i powracającą do przestępstwa.

Przypomnieć trzeba, że z dokumentu w postaci informacji (...) z dnia 29.08.2016r. wynika, że skazana była 20-krotnie karana sądownie. Skazana była osadzana do odbycia kolejno orzekanych kar pozbawienia wolności. W dniach 14.01.2004r., 5.01.2011r. opuszczała jednostki penitencjarne. Popelnienie kolejnych przestępstw dowodzi, że do zmiany nagannej postawy nie skłoniły skazanej kolejne pobyty w warunkach izolacji więziennej. Ze stanowiska prokuratora wynika, że aktualnie wobec skazanej prowadzone są dwa postępowania karne, bowiem w sprawach dopuszczano dowód z opinii biegłych psychiatrów.

Nadto odległy koniec kary przypadający na dzień 7.06.2022r. także przemawia przeciwko uwzględnieniu wniosku.

Przypomnieć trzeba, że skazana wszelką cenę chce uzyskać w przerwę w karze. Do wniosku o udzielenie przerwy został przedłożony dowód w postaci zaświadczenia o pobycie i leczeniu po wypadku drogowym, w Szpital (...) (k. 52). W tym dowodzie opisano że skazana doznała licznych ran głowy, stwierdzono krwiak po urazowy, usunięto operacyjnie krwiaka mózgu. Rzecz w tym że z informacji Szpitala wynika, że skazana nie była leczona w tej jednostce wolnościowej służby zdrowia. Brak jest podstaw do przyjęcia, że zdarzenie w postaci wypadku drogowego miało miejsce.

W tych warunkach brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że skazana podczas pobytu na wolności będzie przestrzegała porządku prawnego a w szczególności nie dopuści się kolejnego przestępstwa, a udzieloną jej przerwę w karze wykorzysta zgodnie z przeznaczeniem. Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności należy bez wątplenia stwierdzić, że nie została spełniona przesłanka określona w art.153§1kkw w zw. z art.150§1 i 2kkw, dotycząca ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie kary a także przesłanka wynikająca z treści art.153§2kkw - w zakresie ważnych względów rodzinnych, uzasadniająca udzielenie skazanej przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Dlatego też, należało postanowić jak wyżej.

Na podstawie art.626§1pkp w zw. z art.624§1pkp w zw. z art.1§2kkw z uwagi na trudną sytuację materialną i brak dochodów skazaną zwolniono od zapłaty kosztów sądowych, którymi obciążono Skarb Państwa.